

Dull Hull. Intet sted i England sad pengene løsere, var festerne vildere og fiskerne flottere end her. I dag er den nordøstengelske by strøget til tops i alle de forkerte statistikker, og tilslutningen til Brexit var enorm. En storslået investering og kulturlivet skal sætte nyt liv i Trawlertown.

De agterudsejlede

Af ESKIL ENGDAL
Fotos: MIKAELA BERG

HULL – »Det var et spildt liv.« Ron Jessop har lige købt en pose chips og en pakke smør. Nu ryster han den kolde gus fra Humber-floden af sig og støvner mod bardisken i The Halfway Pub. Fra vinduesbordet ved Hessle Road vil han tage hull på formiddagen med en halv Guinness.

Engang var denne gade den travleste i Hull og centrum for fiskeindustrien i Storbritanniens tredje største havn. Her gik livet i takt med tidevandet, og i morgengryet klaprede havnearbejdernes træsko som sekundvisere mod brostenene. Ingen steder sad pengene løsere, var festerne vildere og fiskerne flottere end her. Det var dengang, 350 trawlere havde base her, og trawler-ejerne levede som konger og baroner af det farligste og mest brutale fiskeri i verden.

Men i november 1975 kom krigen til Hull i form af »Den Tredje Torskekrig.« Norge og Island udvidede territorialgrænserne og lukkede Hull-flåden ude fra dens gamle fiskebanker. Fiskehandlerne gik fallit, trawlere blev hugget op, ovnene i rogerierne blev forladt og stod kolde, den hektiske lyd fra dokhavnen stilnede af. Om det så var kirkerne, blev de revet ned. I løbet af nogle måneder mistede titusind mænd og kvinder deres levebrød.

Torskekrigen og EUs fiskeripolitik flåede hjertet ud af Trawlertown, og nu ligger Hessle Road et sted midt imellem helvede og kedsomheden. Det er en af de fattigste gader i et af Nordeuropas mest forarmede områder, og 68 procent af Hulls indbyggere stemte for Brexit i fjor. Det kom som et chok for de øvre lag i det lokale erhvervsliv, og en førende forretningsmand ved navn Lord Haskins udtalte, at han frygtede udfaldet af Brexit lige så meget, som han i sin tid frygtede Cubakrisen. For de gamle fiskere i Hessle Road var Brexit et højroster tak for sidst.

»Al vores viden og erfaring, hele vores livsstil forsvandt som dug for solen. I dag er vi glemt af alle. Spild af liv,« siger den 89-årige Ron Jessop.

De seneste år har byen på Englands nordøstkyst krympet sig under sit dårlige ry. Officielt hedder byen med de 250.000 indbyggere Kingston upon Hull, men her kaldes den bare Hull, og resten af landet bagtaler den som *Hell Hull* eller *Dull Hull*. Det siges, at de eneste udefrakommende, der kommer til Hull, er dem, der glemmer at køre af fra motorvejen M62.

For ti år siden blev byen kåret til Englands værste by. Nyhedsmagasinet The Economist har kaldt byen for en »spøgelsesby, som ikke står til at redde«, og Hull ligger stadig højt i de fleste

elendighedsstatistikker. Lønningerne i Humber-regionen er de næstlaveste i hele Storbritannien, og en hjemmeside kårede for nylig byen til Englands mindst romantiske udflygtsmål.

Men der er lyspunkter. Efter tre års intens lobbyvirksomhed fik Hull sidste år en permanent plads på BBCs vejrkort, hvor der førhen bare lå en sky hen over stedet. I år er byen Storbritanniens kulturby. 2017 skal være året, hvor Hull kravler ud af skyggerne.

Tredagesmillionærerne

Det er dagen efter, at det britiske parlament har vedtaget at sætte Brexit-forhandlingerne med EU i gang. »Storbritannien tager et skridt ind i det uvisse«, lyder overskriften i en af gratisaviserne, som flyder rundt om i Hull. Over Hessle Road sladrer skyerne om, at der er regn på vej, men det er ikke noget, man tager sig af i denne del af byen: »Det er altid værre ude på søen,« plejede man at sige, hvis nogen klagede over vejret.

Da jeg fortalte, at jeg skulle flytte til Hull, sagde folk: 'Hvad?! Hvad skal du i det møghul?' Alle taler grimt om den her by. Hele tiden.

Matt Woodcock, præst

Jerry Thompson sidder i baglokalet på Rayners Pub og stirrer på afdøde venners kontrafejer. Efter fiskeindustriens kollaps sejlede han nogle sæsoner på norske trawlere. Nu er han løsarbejder i godshavnen – eller *The Gateway to Europe*, som den kaldes i byen, som mere end nogen anden ville ud af EU.

»Når først vi er sluppet af med EU, skal vi ud og fiske igen. UKIP vil kæmpe for at få vores fiskerettigheder tilbage. Spanien fisker over det hele, men vi må ikke, og nu skal vi have vores farvande tilbage. Det skal vi nok få!« siger Thompson.

Engang var Thompson en af Hessle Roads legendariske tredagesmillionærer, en af *The Arctic Cowboys*. Efter tre uger ude på fiskefelterne i Norge eller i Arktis fik de tre dages landlov før næste togt. I værste fald varede friheden kun seks tidevande, så når trawlgasterne gik i land på St. Andrews-dokken, var det med fire mål for øje: *Getting paid, getting laid, getting smartened up, and getting drunk*. Første stop var skrædderen.

Jakkesættet skulle helst være lyseblåt, cremefarvet eller lyserødt, dobbeltradedt og med svaj og mavebælte. Skoene var uden spids, så man kunne stå så tæt på bardisken som muligt. Rigdommen, de havde trukket op fra havet, skulle ødsles væk i løbet af de tre dage med fast grund under fødderne.

Det hed sig, at livsglæden i Hessle Road var så stor, fordi døden altid var nær. Det sidste, en fisker gjorde, før han forlod Rayners, var at lægge en bunke sedler bag baren. Pengene skulle betale for en omgang til vennerne, hvis han aldrig kom tilbage fra havet.

De sidste hundrede år mistede Hull 900 fiskefartøjer. 6000 mand druknede eller frøs ihjel til søs – mange af dem fra området omkring Hessle Road. Det er et tal, der genlyder hver eneste dag overalt i Hull i år. 6000 mand omkommet på arbejdet. Tragedierne var så dagligdags, at de kun sjældent blev omtalt i de lokale medier. På væggene på Rayners hænger billederne af de forliste som mørke minder. Et af de forliste fartøjer er trawleren Ian Fleming.

»Jeg sejlede ud med den i juli 1973,« fortæller Jerry Thompson. »Juleaften blæste det op, og vi søgte ly i en norsk fjord for at spise julemiddag. Det sneede tæt, og vi havde ingen lods. Klokkeren syv om aftenen gik jeg op på broen for at hente en kasse øl, og pludselig mærkede jeg en rystelse i skroget. Gennem mørket så jeg en bjergside, og jeg løb ned i lukafet for at hente en tyk sweater. Så gik lysene, og da jeg kom op på dækket, så jeg nogle af de ældste begynde at græde. Jeg var 16 år gammel og den yngste om bord.«

Ian Fleming var stødt på grund på Havøklippen mellem Hammerfest og Nordkap. Tre mand omkom.

»Vi kunne være omkommet alle sammen den nat,« fortæller Thompson. Efter havariet og en tur på sygehuset i Hammerfest gik han direkte til et af udskækningsstederne ved Hessle Road. Han festede i dagevis sammen med den 17-årige skolekammerat Karl Straker, som stod for at skule giftes og sejle ud på den topmoderne trawler Gaul. Da de havde festet i 14 dage, tog de afsked med hinanden på havnen.

Det var sidste gang, de så hinanden, for nogle uger senere forsvandt Gaul med sit mandskab på 36 sporløst ved Nordkap. Der blev ikke afsendt noget nødsignal og aldrig fundet vragester af »den synkefri trawler«. I årtier var mysteriet om Gaul omgærdet af konspirationsteorier, fortvivlelse og håb i Hessle Road. Var Gaul i virkeligheden et spionskib udsendt af det britiske efterretningsvæsen og derfor blevet sænket af russerne? Var den kollideret med en ubåd? Var Karl Straker og resten af mandskabet blevet taget til fange af russerne og stadig i live? I 20 år hævdede de britiske myndigheder, at Gaul var umulig at finde. I 1997 satte den norske journalist og forfatter Alf R.

Jacobsen ud på jagt efter trawleren med et tv-hold i hælene. Det tog dem seks timer at finde Gaul på bunden af Barentshavet.

Thompson rejser sig op, når han taler om Gaul. Han folder hænderne hen over maven og er tydeligvis berørt. Det er det, han skal bruge året som kulturbby til: at minde Hull og verden om dem, der døde på havet, og rejse et monument over en verden, som ikke længere findes. Teatret i Hull har allerede opført et stykke om Gaul. Nu skal Hessle Road smykkes med vægmalerier fra den tabte tid.

»Vi har været glemt i alt for mange år. Vi blev vraget, og ingen kerede sig om os. Skibsrederne fik millioner, mens vi blev sat på gaden,« fortæller han.

At vågne op og være polak

Oggi er færdig med morgenskiftet på filetfabrikken. Han er nem at få øje på i Hessle Road med sit tandløse grin og jakken fra rugbyholdet fra den forkerte side af floden. Han fileterer fisk fra Norge.

»EU har ikke gjort noget for os her i Hessle Road. Det var EU, der ødelagde fiskeindustrien. Så kom alle udlændingene. Altså ikke for noget, men ...«

Sådan begynder enhver samtale i Hull om de østeuropæiske indvandrere gerne: »Ikke for noget, men ...«

»Mange af udlændingene er okay, men de går for ingen penge og holder os hjemmefødte ude på den måde. Derfor stemte vi alle sammen for Brexit her i Hessle Road,« siger Oggi.

Han ved ikke, hvad der venter forude, men det kan dårligt blive værre, mener han.

»Vi er gammeldags her. Vi plejede alle sammen at kende hinanden. Man kunne lade gadedøren stå åben, der var aldrig tyverier og ikke noget vold bortset fra slagsmålene mellem fiskerne uden for pubben. Jeg har ondt af de unge, der vokser op her. Jeg råder dem gerne til at søge ind i hæren eller i flåden. Det er den eneste mulighed,« siger han.

Efter at Polen og en række andre østeuropæiske lande sluttede sig til EU i 2004, kom en bølge af østeuropæiske indvandrere til Hull.

Mange af EU-tilhængerne i byen mente, at det store flertal for at forlade EU skyldtes fremmedfrygt – og et voksende nag til polakkerne.

I lokalavisen læser jeg om den 37-årige Robert Palings ulykkelige skæbne. Paling, far til to børn, var blevet udsat for store mængder af kulilte på fiskefabrikken, og det gav ham en hjerneskade og lidelsen FAS: *foreign accent syndrome*. En dag vågnede han således op og talte med polsk accent. Da han gik ned i den lokale butik, fik han besked på at rejse hjem. En velvillig butiksejer stak ham en polsk avis, men der var ikke noget

at grine ad, for det var noget nær det værste, der kunne overgå en mand i Hull: at vågne op og være polak.

Mission impossible

Matt Woodcock er tidligere journalist og hengiven Oasis-fan. Han har en voldsom energi og dårlig sædskvalitet, hvilket han afslører i sin selvbiografi: Han lider af oligospermi, altså et latterligt lavt antal svømmedygtige sædceller. For seks år siden blev han ordineret til præst i den mægtige Trinity Church, som er den største sognekirke i England og ligger i Hulls centrum.

»Da jeg fortalte, at jeg skulle flytte til Hull, sagde folk: 'Hvad?! Hvad skal du i det møghul?' Alle taler grimt om den her by. Hele tiden. Det eneste, jeg vidste om Hull, var, at den lå i bunden af alle de statistikker, den gerne ville ligge øverst i – og øverst i alle de statistikker, den gerne ville være i bunden af. Men i år vil det gå op for folk, at byen er den mest undervurderede i Europa,« siger sognepræsten.

Da Woodcock indtog den 700 år gamle midalderskirke, mistede den tusind pund om ugen, og den sølle menighed havde »en gennemsnitsalder på 108 år«. Woodcock kalder ikke sig selv præst, men »forandrings-agent«. Under sin første gudstjeneste gik han på prædikestolen akkompagneret af musikken fra filmen *Mission Impossible*.

»Jeg ville lave tingene om. Jeg prædikede om toderen Zakaus, som klatrede ned fra træet for at møde Jesus. For at illustrere det klatrede jeg ned ad en stige på ydersiden af prædikestolen, men hang fast i noget og blev hængende og dinglede hjælpeløst ...«

Siden har Woodcock chokeret menigheden mange gange.

»Det her er en af de største kirker i hele landet, men der var næsten ingen, der brugte den. Jeg måtte vække en sovende kæmpe. Jeg fandt ud af, at der var gået lige lovligt meget kirke i kirken, og jeg ville gerne nå ud til flere mennesker. Så en aften gik jeg ind i bokseklubben. Jeg var rædselsslagen, og da folk derinde så mig, stoppede musikken. Men jeg endte med at sparre mod en af fyrene og var der, lige indtil jeg fik mig én på sinkadusen og aldrig vendte tilbage. Og så gik jeg på en natklub klokken to om natten. Der var vel nok en tusind mennesker dér, da jeg gik op til DJ'en og præsenterede mig selv for flokken. De råbte alle sammen *yeah!*, og en fyr klædt ud som et lyserødt kondom greb en bøtte og gav sig til at samle penge ind til kirken. Så vidste jeg, at jeg var kommet til den rigtige by,« fortæller Woodcock.

Biler og Dylan

Præsten smed en masse af kirkebænkene ud med den begrundelse, at de alligevel ikke gav menigheden andet end hamnordier. I det åbne kirkerum

Til venstre: Skipper Ray Hawker på vej til Half Way Pub, Hessle Road, et af fikspunkterne på fiskernes dørsrute.

byggede han en gigantisk bar og arrangerede en ølfestival, som trak 4000 mennesker til huse. Præsten stod selv bag baren. Så blev det til rock-koncerter, og nu vil han arrangere en biludstilling og en Bob Dylan-aften.

»Jeg kan slippe af sted med hvad som helst her i byen. Med de mest vanvittige idéer. Sidste jul gik jeg rundt med kameler i byen, altså rigtige, levende kameler. Først troede jeg, at folk ville le sig halvt fordærvede, men faktisk syntes de fleste, at det var en strålende idé,« siger Woodcock.

Uden for kirken bliver der gravet. Brosten og asfalt endevendes på Trinity-pladsen med dens victorianske bygninger og de små, pittoreske gyder. Bystyret har afsat 80 millioner pund til at forsønde gaderne og de offentlige bygninger i byen.

»Hulls problem er, at det ikke er en by, man kan rejse igennem: Det er en by, man må beslutte sig for at rejse til,« påpeger præsten.

I en af bygningerne på Trinity-pladsen uddeler kirken måltider til fattige pensionister.

»Folk i Hull har haft et hårdt liv, og de har en god hukommelse. Det her er arbejderklassens kerneområde, og de er stolte af deres rødder. Det forhold, at de stemte imod deres eget parti (i Brexit-afstemningen, *red*), viser, hvor vrede og fortvivlede de er. Folk i Hull er stadig bitre over det, som skete med fiskeindustrien, og over at Hessle Road blev lagt øde. Hele byen var bygget op omkring fiskeriet, og så kom Europa og tog det fra dem ... Den store tilslutning til Brexit var en protest mod det, som skete dengang,« vurderer Woodcock.

Og indvandrerne?

»En stor del af højrepressen demoniserede dem og gav et falsk indtryk af, at de blev favoriseret. London træffer alle beslutningerne om, hvad der sker i Hessle Road og resten af Hull, og Brexit var prisen, de måtte betale for, at folk følte sig overset. Jeg er bestemt ikke tilhænger af UKIP, men det parti taler arbejderklassens sprog, hvad enten man kan lide det eller ej. De ved simpelthen, hvordan de skal kommunikere med arbejderklassen. En minister i London har ingen anelse om arbejderes drømme og behov,« siger Woodcock.

Nogle uger før Brexit-afstemningen sidste år formulerede den EU-venlige Labour-politiker Andy Burnham ja-kampagnens problem: »For meget Hampstead (London-kvartier, kendt for sine intellektuelle og velhavende beboere, *red*) og for lidt Hull.«

»Men på grund af den økonomiske krise efter fiskeindustriens kollaps blev Hull en kreativ og innovativ by. Det var den nødt til. Godt nok er der en fish and chips-butik nede i byen, som bliver drevet af den mest jordnære og miserable type, du kan tænke dig. Og han vil til hver en tid sige, at kultursatsningen er noget møg, og at byen er skrald. Det er, fordi han altid har fået at vide, at byen er skrald,« siger Woodcock.

Nogle dage efter vores møde kommer prins Charles på besøg i Trinity-kirken. Kirketjeneren tager fat i Woodcock og vil vide, hvad han skal have på i anledning af besøget.

»Sorte jeans. Det er trods alt bare en kongelig.«

Den næstmest bombede by

»Der er mange åbne pladser i Hull,« påpeger billedhuggeren Peter Naylor på vej til sit værksted, hvor han er ved at lægge sidste hånd på mindesmærket over fiskerne, der aldrig kom hjem.

Efter 30 års bestræbelser for at få rejst et monument, skal ærkebiskoppen af York nu afsløre kunstværket: et stateligt stålrelief af 13 mand, parate til afgang. Efter ceremonien skal ærkebiskoppen mindes de døde på Rayners og Halfway, de gamle fiskerpubber på Hessle Road.

Strengt taget er det Luftwaffe og ikke de lokale byplanlæggere, der har skabt Hulls luftige byrum. Under Anden Verdenskrig blev 95 procent af husene i byen bombet og flere end 150.000 mennesker gjort hjemløse af tyske fly. Det var, som om historien havde besluttet sig for at tæve Hull sønder og sammen.

»Det er lige før, jeg tror, at Hull holder af at være så forsmøgt og glemt. Hull er stolt af at være den næstmest bombede by efter London,« siger Naylor.

»Serioøt?»

»Det er bare noget, jeg tror. Vi har alle dage været gode til at nedvurdere os selv. Men Hull har altid været noget for sig selv. Det var her, den engelske borgerkrig (1642-49, *red*) begyndte, da vi nægtede kong Karl I adgang til byen. Og da prins William giftede sig med Kate Middleton, var Hull den eneste by i landet, der ikke holdt en eneste gadefest. Nu har vi muligheden for at vise, at vi har spændende ting at vise frem.«

Når først vi er sluppet af med EU, skal vi ud og fiske igen.

Jerry Thompson, tidligere trawlerfisker

»Hvad med Brexit?»

»Ah, tal ikke om Brexit! Det er så dumt, at jeg skammer mig over England. Det er skørt og latterligt at tro, at vi bliver til Great Britain igen af at isolere os på denne her ø.«

Peter Naylor's mindesmærke skal stå ved St. Andrew's Dock, Trawlertowns sønderlidte hjerte. Når ejendomspekulanterne i Hull ser den gamle fiskerihavn, drømmer de om at efterligne Liverpools Albert Dock, hvor havneområdet blev forvandlet til luksuriøse lejlighedskomplekser, museer og gallerier. Også Liverpool havde været

Storbritannien

Til højre: Vægmaleri af Lillian Bilocca, der tvang trawlerejerne til at forbedre sikkerheden på skibene.

Minnie, 82-årig fiskerens datter, får et kys af sin datter på pubben Rayners. I årtier var kvinder forment adgang på Hulls pubber.

igennem en traumatisk nedgang i sin maritime industri, men fik med sin status som kulturby i 2008 et ansigtsløft og millionvis af besøgende.

»Efter fiskeriets sammenbrud vendte Hull ryggen til havet. Vi ville ikke engang tale om det. Byen skulle have et nyt image, men disse gamle bygninger er lige så vigtige som bygningerne fra Middelalderen,« siger professor Robb Robertson fra Hulls universitet om de forfaldne rester af St. Andrew's Dock.

Entreprenøren fra helvede

»Er det ikke bedre at være med i en flok end at stå alene? Det lærte jeg allerede som ung. Og derfor stemte jeg *remain*,« siger Mally Welburn.

Måske det skyldes hans skingrende latter, eller måske det er hans skæve, brækkede næse eller det forhold, at han kører byen tynd i et blåt og rødt tivolitog. Mally Welburn er i alt fald Hulls mest synlige iværksætter. Han voksede op i Hessle Road med syv brødre og en sadistisk far, som brugte de få dage, han var hjemme fra fiskeriet, på at banke sine sønner sønder og sammen. Welburn stak af hjemmefra som 15-årig og søgte tilflugt i et skur på havnen. Det varede ikke længe, før han fik hyre på den legendariske trawler Arctic Corsair.

»Det var et mareridt, men vi fik tre måltider om dagen. Da vi forlod havnen, begyndte der at vokse horn ud i panden på skipperen. Da vi nåede ud på åbent farvand, havde han taget karakter af Djævelen selv. Men det var dengang, skuderne var lavet af træ og fiskerne af stål. I dag er det omvendt,« siger han.

»Nogle af de gamle fiskere tror, at fiskeindustrien kan rejse sig igen. Men Island opgiver jo ikke pludselig sin 200-sømilegrænse og slipper os ind. Desuden har vi ingen skibe længere.«

Efter flere mislykkede ægteskaber og så mange slårkampe i Hessle Road, at han fik tilnavnet Mad Mally og kom flere år i fængsel, bestemte han sig for at blive forretningsmand. Med et enkelt pund som startkapital, og et visitkort med teksten »*Mally: Hull's number one*«, gav han sig til at bygge gærder og skur af gamle paller. Det gik ikke ret godt. Men efter at have vundet en betragtelig sum penge i tv-programmet »*Deal or No Deal*« købte han tivolitoget *H Choo 1* og fragter nu turister rundt i Hull.

»Jeg var nede ved floden og så alle turisterne komme ud fra The Deep,« forklarer han.

Hvert år har byens akvarium en halv million besøgende. The Deep blev bygget i 2002 – »i en af Englands mest forarmede og umoderne byer, som der står på akvariets hjemmeside.

»Når turisterne var kommet ud fra akvariet, blev de stående og stirrede på sølet ved flodbredten og de forfaldne bygninger. Og så satte de sig ind i bilerne og forlod byen. Så var det, jeg fik den idé, at jeg ville købe et tivolitog og fragte dem rundt for at fremvise denne glemte perle af en by,« fortæller han og remser op i lange baner af museer og gallerier.

»Og så selvfølgelig Bladet. Det er fantastisk.«

Alle, som kommer til Hull, får at vide, at Bladet ikke er til at komme uden om.

Happy hour

»*It's happy hour again!*« udbød baron John Prescott, Hulls kendteste politiker og tidligere

holdt jul derhjemme, hyrede rederne tilfældige folk: Gamle såvel som unge, berusere og inkompetente blev halet ud fra baren og sendt på havet. Postbude og buschauffører blev sendt til de norske kyster som ferievikarer.

»Det er ikke fisk, I køber – det er mænds liv!« råbte Bilocca på fiskemarkederne.

Sammen med en gruppe standhaftige, sørgende tørklædekvinde fik Lillian Bilocca til sidst lov at fremlægge sin sag for parlamentet, hvor det lykkedes hende at gennemvinge et nyt sikkerhedsregime på trawlerflåden. Bilocca brød et af de stærkeste tabuer i Hull: Kvinderne i Hessle Road var berygtede for deres sejhed og stolthed, men havde ingen adgang til havnen. De fik aldrig lov til at tage afsked med en trawlfisker – for så ville han aldrig komme tilbage fra søen, hed det sig. Det var helt utænkeligt at lukke kvinderne ind på pubben.

»Efter tre uger til søs gik de direkte på Rayners. Særligt ham der,« siger Minnie, en 82-årig fiskerens datter og peger på billedet af ægtemanden, som hænger i Rayners galleri af afdøde stamgæster.

»Han var her måske i 48 timer, og nogle gange nåede han slet ikke hjem. Jeg kunne se ham ind gennem vinduet, men jeg måtte ikke gå derind,« fortæller hun og trækker sin sorte jakke tættere om sig. På brystet sidder emblemet fra byens stolthed: Premier League-klubben Hull.

»Har du set alle bombetomterne?« spørger den tidligere trawlerskipper Ray Hawker. »Det var der, vi lærte at spille fodbold. Jeg er intet værd på en græsbane, men på knuste mursten spiller jeg bedre end Messi.«

Digternes by

Philip Larkin ser ud, som om han forsøger at stikke af fra byen. Bronzestatuen af en af Englands fremmeste lyrikere står på jernbanestationen i Hull med kappen under armen, en taske i hånden og ansigtet vendt mod toget til London. Den melankolske Larkin, som var byens universitetsbibliotekar, holdt af Hull, fordi byen lå langt fra alting på vejen til ingen steder i midten af et øde landskab på kanten af havet.

Nogle kalder Hull for digternes by. Da Shane Rhodes skulle skrive en hymne til den bagtalte by i anledning af kulturåret, måtte han finde ud af, hvad byen havde været, hvad den var nu,

og hvad den kunne blive til. »Hvis man skræller forfatteren væk, får man fileteringsarbejderen. Hvis du skræller ham væk, får du trawlfiskeren. Skræller du ham væk, får du hans far,« skriver han i digtet »The City Speaks«.

»Jeg talte med en pige i tyverne på pubben i aftes. Hun var fra Hull, men vidste ikke, hvad trawlfiskeri var,« siger Rhodes. »Generationen af fiskere var en stor del af vores historie, men det virker, som om vores viden om dem er forsvundet.«

Shade Rhodes voksede selv op i en fiskerfamilie i Hessle Road, men stemte ikke for at forlade EU.

»Det er en afgørelse, vi er nødt til at leve med. Tabloidaviserne formåede at opbygge et skræmmebillede af indvandrerne. Men havde det ikke været for immigranterne, ville hundredvis af butikker stå tomme. Folk er ikke glade for forandring i Hull. En dag inviterede jeg min far på et måltid med fisk, som jeg bagte i ovnen med løg og tomatsovs. 'Hvad fanden er det for noget? Det eneste, du skal gøre med den skide fisk, er at friturestege den,' sagde min far. Det siger lidt om stemningen her,« fortæller Rhodes.

»Hull er i øvrigt glimrende sted for kunstnere. Der er latterligt billig at købe hus her eller bo til leje, og du kan få tre pints (halvliter-øl, *red*.) for en femmer.«

– *Hvem er I egentlig, the Hullensians?*

»Vi er nogle folk, der ikke finder os i noget fra andre. Vi betragter fremmede med mistænksomhed – men vi er venlige, når først vi kender dem. Vi har gang i det, vi har gang i, og tager os ikke så meget af andre. De, der taler nedladende om os, har ikke været her,« siger han.

Vi går ned til det gamle frugtmarked og det nyåbnede Humber Street Gallery. Der er reception med champagne og kanapéer, og et velklædt publikum betragter en rusten bølgeblikplade med graffiti. I sin tid var det væggen i et skur på Alexandra Dock og det første, trawlerfiskerne så, når de vendte hjem fra Arktis.

»Er det her Hulls pengestærke elite?« spørger jeg en af gæsterne.

»Der er ingen, der har penge i Hull,« lyder svaret.

Oversættelse fra norsk af Sara Høyrup

